

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΣΤΑΛΕΓΕΝΤΑ

ὑ π ὅ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΡ. ΚΟΝΤΟΥ

ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

xxi

Τακτικοῦ μέλους τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἑλληνικοῦ

Διδασκαλικοῦ Συλλόγου

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

Φυλλάδιον Πρώτον

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ.

Τυπογραφεῖον ἡ ΙΟΝΙΑ.

1877.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

=16=

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

186705

ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΣΥΛΛΕΓΕΝΤΑ

ὁ π ὁ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΡ. ΚΟΝΤΟΥ

ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

καὶ

Τακτικοῦ μέλους τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἑλληνικοῦ

Διδασκαλικοῦ Συλλόγου

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ.

Τυπογραφεῖον ἡ ΙΟΝΙΑ.

1877.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

AL. 22. 98.0032

Τῷ ἀναγνώστῃ.

Ἰπείκων εἰς προτροπὰς σιδοχστῶν φίλων συνέλεξα τραγούδια, παραμύθια κτλ. Παραβαλὼν δὲ τὰ ἄσματα μετὰ τῶν ἐκδοθέντων ὑπὸ Fauriel, Tommasèo, Μανούσου, Ζημπελίου, Passow, Δελέκου, Χασιώτου, Legrand καὶ Σταματέλου, δημοσιεύω τινὰ εἰσέτι ἀνέκδοτα τῇ προσθήκῃ τινῶν παραμυθίων κτλ. χάριν τῶν καταγινομένων εἰς τὰς μελέτας τοῦ τοιούτου εἵδους.

Αἱ συλλογαὶ, ὧν ἀνωτέρω ἐμνημονεύσαμεν, κοσμοῦνται τινὲς μὲν διὰ σοφῶν προλεγομένων, τινὲς δὲ διὰ σπουδαίων παρατηρήσεων, ὧν ἡ μικρά μας συλλογὴ στερεῖται.

Ἡδυνήθην ἴσως κάλλιον τῶν ἄλλων νὰ συλλέξω αὐτὰ, διότι ἐν τῷ μέσῳ τῶν κατεχόντων ἐγεννήθην, ζῶ, αὐτῶν τὸ πρῶτον ἐγενόμην αὐτῆκος, αὐτοῦ ἀκολουθῶ ἐν τῷ γάμῳ, τῷ θανάτῳ καὶ ταῖς ἐν γένει περιστάσεσι τοῦ χωρικοῦ βίου.

Δὲν θὰ ἦτο ἀσύγνωστος ἀμέλεια, καὶ τοι δυνάμενος νὰ συλλέξω τὰς ὠραιότητας ταύτας ἐν αἷς καταφαίνεται τὸ ὕψιστον τῆς νοητικῆς δυνάμεως τοῦ λαοῦ ὡς ἰσχυρίζονται πολλοὶ τῶν σοφῶν τοῦ αἰῶνός μας, ἐὰν δὲν ἔπραττον τοῦτο;

Εὐχομαι καὶ ἡ μικρὰ συλλογὴ αὕτη ν' ἀποβῇ ὠφέλιμος, ἔστω καὶ κατ' ὀλίγον, τοῖς φίλοις τῆς γλώσσης τοῦ λαοῦ.

Ἐν Γαλιουρίῳ, τῇ 30 Νοεμβρίου 1877.

Γεώργιος Ἀρ. Κορτσός.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

3013 TABOXA I

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ
Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΜΥΡΟΛΟΓΙΑ.

1.

Ἐχτὲς ἐπερνοδιάβαινα, τῇ Παναγιᾷ τὴν πόρτα.
Ἀκούω τὸ μνημα καὶ βροντάει καὶ βαρυαναστενάζει.
—Μὰ τί ἔχεις μνημα καὶ βογκᾷς καὶ βαρυαναστενάζεις;
Μήνα τὸ χῶμα σοῦ βαρεῖ, μήνα ἡ μαύρη πλάκα;
—Μήτε τὸ χῶμα μοῦ βαρεῖ, μήτε ν ἡ μαύρη πλάκα,
Μήτε τὸ μαξιλάρι μου, στραβὰ εἰς τὴν κεφαλὴ μου.
Τ' ἀπάνου κόσμου τὸ νερὸ εἶναι γλυκὸ 'σὰ μέλι,
Τοῦ κάτω κόσμου τὸ νερὸ εἶναι πικρὸ φαρμάκι.
ΠΑίρνουν τῇ νεικί; γιὰ τὸ χορὸ, τσοῦ νειοῦ; γιὰ τὸ τραγοῦδι,
ΠΑίρνουν καὶ τὰ μικρὰ παιδιά νὰ 'περετοῦν τῇ τάβλαις,
Καὶ παίρνουν καὶ τσοῦ γέροντες γιὰ τὰ καλὰ τὰ λόγια.

2.

Μαρία μου ἀνακεφάλισε κὴ ἀσήκου κὴ ἄστα 'πάνου,
Νὰ ἰδῇ; 'σὰν ποιὸς σὲ θλίβεται, 'σὰν ποιὸς σὲ κλαίει κάλλιο.
Σὲ κλαῖνε ν ἡ κοπέλαις σου, 'ποῦ ἀνασασμὸ δὲν ἔχουν,
Σὲ κλαῖνε κ' ἡ γειτόνισσαις ἡ πολυαγαπημέναις
Ὅπῳχουν τ' ἀδερφάκια τους, κ' εἰν' καλοκαρδισμέναις.
Σὲ κλαίει ν ἡ Κερκύρα σου καὶ λείει ἐγλυκειά μου μάννα
Μάννα μου 'ποῦ εἶσαι ζάχαρι, μάννα μου 'ποῦ εἶσαι μέλι
Μάννα 'ποῦ εἶσαι διαφεντευτής, κ' εἶσαι καὶ περιδόλι,
Κὴ εἶσαι ἀποταχυλὸς ἀνθεῖς τὸ μεσημέρι.

ΙΑΚΩΒΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

3.

Μὰ πές μου μπέρμπα Γιάννη μου, ποῦ μοῦ σὲ σφράϊς' ὁ χάρες,
Σὲ σφράϊσε 'ς τὴν ἐκκλησιὰ νὰ μὴν τὴ προσκινούμε.
Σὲ σφράϊσε 'ς τὴ πόρτα μας νὰ μὴν τὴ φοκαλοῦμε.

4.

Μάτια μου ἀνακεφάλισε κὴ ἀτήκου κὴ ἄττα 'πάνου.
Βάλε τὸ φέσι σου ζαβὰ, δέστο μὲ τὸ μαντίλι.
Κὴ ἄσκονε νειαῖς καὶ νειούτοις διπλὸ χορὸ νὰ κάμης.
Ἦσους πρωτοχορευτὴς καὶ πρωτομπαλλαδόρος.
'Ποῦ ἦσουν ἀπὸ καλὴ γενιὰ κὴ ἀπὸ καλοῦ γονέου.
Χωρὶς τὸ ταβλομάχαιρο 'ς τὴ τάβλα δὲν καθίζεις.
Χωρὶς τὴ μπότσα τὸ κραεὶ καὶ τὸ γυαλὶ νὰ πίνης.

5.

Αὐτοῦ ποῦ βούλεσαι νὰ πᾶς κὴ αὐτοῦ ποῦ θὰ κοπιᾷς
Μὴν κάννεις ὡς ἂν κάννουνε κὴ ἀργεῖς ὡς ἂν ἀργεῖνε,
Μὰ σκυψε καὶ προσκύνησε καὶ σήκου νὰ 'ρθης 'πίσω.
Φέρε τῶν μάννων τὰ παιδιὰ, τῶν ἀδρεφῶν τ' ἀδρέφια.
Νὰ 'ρθοῦνε καὶ νὰ φάγουνε, τὰ πολυαγαπημένα.

6.

Σήμερα εἰς τοὺς οὐρανοῦς ἡ ἐκκλησιὰ 'σημαῖνεν
'Σ τοὺς οὐρανοῦς σημαίνουνε, 'ς τὸν ἄδην κάνουν γάμο.
Παίρνουν τῇ νειαῖς γιὰ τὸ χορὸ τοῦ νειοῦ, γιὰ τὸ τραγοῦδι,
Καὶ παίρνουν καὶ τοῦ γέροντες γιὰ τὴν καλὴ κουβέντα.
Παίρνουν καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ παίζουν νὰ γελοῦνε.

7.

—Σοῦ 'μιλοῦμε δὲ 'μιλεῖς, σοῦ κρένουμε δὲν κρένεις.
—'Σάν πῶς μοῦ λέτε νὰ 'μιλῶ, 'σάν πῶς μοῦ λές νὰ κρίνω;
'Ποῦ ἔχω τὸ στόμα καρφοτὸ, τὰ μάτια μου κλεισμένα,
Τὰ πόδια μου τὰ 'γλίγωρα, μοῦ τὰ 'χουνε δεμένα.
Νὰ τὸ 'ξερὲ ἡ μαννοῦλα μου ἀπὸ τὰ 'φές τὸ βράδυ,
Νὰ πάη 'ς τὴ βρύσι γιὰ νερὸ καὶ 'ς τὴ μηλιά γιὰ μῆλο.
Δός μου μηλιά τὸ μῆλο σου καὶ βρύσι τὸ νερὸ σου.
'Ε' ἀπάνου κόσμου τὸ νερὸ εἶναι γλυκὸ 'σὰ μέλι.
Τοῦ κάτου κόσμου τὸ νερὸ εἶναι πικρὸ φαρμάκι.
Τὸ πίνου οἱ νειοὶ καὶ χάνονται, κ' ἡ νέκεις καὶ πλαντάζουν,
Τὸ πίνουν τὰ μικρὰ παιδιὰ κὴ ἀλυσμονοῦν τὴ μάννα.

8.

Ἐφές τὸ βράδυ τὸ βραδὺ κὴ ὅχι τέλεια τὸ βράδυ,
'Ποῦ ἓνα συναδιανόπουλο εἶχε πολὺ μαράζι.
Κὴ ὁ βασιληᾶς τόνε 'ρωτᾷε κὴ ὁ βασιληᾶς τοῦ 'λέει
—Τι ἔχεις συναδιανόπουλο καὶ στίκεις κακιωμένο;
—Ἐφές ὁποῦ 'δειπνούσαμε 'ς τὴν ἀργυρῇ σου τάβλα
Ἐμένα μ' ἐκερίσανε ἡ τρεῖς σου ἡ θυγατέρες.
Ἡ μία μ' ἐκέρνα μὲ γυαλὶ κ' ἡ ἄλλη μὲ πινάκι
Κὴ αὐτὴ ἡ πιλεῖδ μικρότερη μ' ἐκέρκσε φαρμάκι.
—'Πές μου συναδιανόπουλο, ποῦ θέλεις νὰ σὲ θάψω;
Θέλεις 'ς τὴν Ἁγία Πελαγιά, θέλεις 'ς τὸν Ἅϊ Νικόλα;
Θέλεις 'ς τὸν Παντελέημονα 'ποῦ θάφτῳνται τὰ ξένα;
—Μήτε 'ς τὴν Ἁγία Πελαγιά, εἴτε 'ς τὸν Ἅϊ Νικόλα,
Εἴτε 'ς τὸν Παντελέημονα 'ποῦ θάφτῳνται τὰ ξένα.
Μὲ τὸν Ἅϊ Πανηγιά, 'ποῦ προσκυνάει ἡ κυρὰ μου

Νά με πατοῦν τὰ πόδια της νά με φιλή ἡ ποδιά της
Νά στέκη ἡ λαύρα μέσα της, νά καίη τὰ σωτικά της.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ.

1.

Η ΜΑΡΩ ΚΑΙ Η ΜΑΝΝΑ ΤΗΣ.

Σάββατο βράδυ ν' ἔξεψεν ὁ Γιάννης τὸ ζευγάρι,
Τὴν ἀκροπελαγιά ἔσπερνέ σπειρὶ μαργαριτάρι,
Κὴ ἀνάρηα ἀνάρηα ἔσπέρνε το, νά μὴν πυκνοφυτρώσῃ,
Κ' ἐκεῖνο 'πυκνοφύτρωσε, κ' ἐγείνη καλαμιώνας.
Πασάδες τὸ θερίζανε, Τοῦρκοι τὸ κουδαλοῦσαν,
Κὴ ὁ βουσιλαῖς τ' ἀλώνιζε μετ' τὴ χρυσῇ τῇ μούλα,
Κ' ἡ Μάρω τὸ ξαχάλιζε, μετ' τ' ἀργυρὸ ξαχάλι.
Κ' ἡ μάννα της τὴ βίγλιζεν ἀπὸ τὸ παραιθύρι.
— Φεῦγα Μάρω ὄχ τὸν κουρνιαχτὸ, φεῦγα Μάρω ὄχ τὸν ἥλιο.
— Ἐγὼ τὸν ἥλιο 'ρέγομαι, τὸν κουρνιαχτὸ ἀγαπάω.
Κ' ἐγὼ τὸ πρῶτο ἀλωνιστὴ ἄντρα θὰ τόνε πάρω.
— Μάριω μου ὁ πρῶτ' ἀλωνιστὴς πολλὰ προικιὰ γυρεύει.
— Μάννα 'χε τα καὶ δὸς του τα κὴ ἄντρα θὰ τόνε πάρω.
— Γυρεύει ἀλώνια δώδεκα, μ' ὅλους τὸς ἀλωνιστάδαις.
— Μαννά 'χε τα καὶ δὸς του τα, κὴ ἄντρα θὰ τόνε πάρω.
— Γυρεύει μύλους δώδεκα, μ' ὅλους τοὺς μυλωνιάδαις.
— Μαννά 'χε τους καὶ δὸς του τους, κὴ ἄντρα θὰ τόνε πάρω.
— Γυρεύει ἀμπέλια ἀγύριστα, μ' ὅλους τοὺς τσαπιτιάδαις.
— Μαννά 'χε τα καὶ δὸς του τα, κὴ ἄντρα θὰ τόνε πάρω.
— Γυρεύει τ' ἀδερφάκια σου δοῦλοι του νά τοῦ πᾶνε.
— Μαννά 'χε τα καὶ δὸς του τα, κὴ ἄντρα θὰ τόνε πάρω.

2.

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ.

Σὲ περιβόλι 'μπάινω, θωρῶ μελαχροινῇ,
Κ' ἐμάζονε τὰ βόδα, καὶ τ' ἄνθια μίαν αὐγή.
Μὲ προσοχὴ μεγάλη στέκω καὶ τὴν θωρῶ.
— Στόμα δακτυλιδένιο, δύο λόγια νά σοῦ 'πῶ.
Κάμε, κυρά μου, κάμε, κάμε τὸ ψυχικὸ
Γιὰ 'μένε τὸν καῦμένο, ἓνα φιλὶ γλυκὸ.
— Καὶ τὸ φιλὶ ἃ σοῦ δώκω, 'σάν τι καλὸ θὰ ἰδῇς;
Ἄντ'ις γιὰ 'λεημοσύνη, κόλασι ἀκαρτερεῖς.
Ἐμένανε μοῦ πρέπει ἐνάς νεῖδς καμαρωτός,
Μουστάκι χαϊδεμμένο κ' εἰκοσιδύο χρονῶ.
Λάμπει τὸ πρόσωπό του 'σάν ἥλιος λαμπρινός.
Λάμπει τὸ μέτωπό του ὡσάν αὐγερινός.
— Μωρὴ δύο ὥραις εἶται ἄσπρη καὶ τρεῖς μελαχροινῇ,
Τέσσερης μαυρομμάτα καὶ τσ' ἔξι γαλανῇ.
— Μωρὲ δύο ὥραις εἶμαι ἄσπρη καὶ τρεῖς μελαχροινῇ,
Τέσσερης μαυρομμάτα καὶ τσ' ἔξι γαλανῇ,
'Ροδοπεριγυμένῃ κρουστάλι καὶ γυαλί.

3.

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΤΙΚΗΣ

Ἀπὸ τὴν πόρτα σου ἀπερνῶ γλέπω φωτιὰ ἀνυμμένη
Γλέπω καὶ τ' ἀρχοντόπουλο 'ποῦ σ' ἔχει ἀγκαλιασμένη.
Πάλε γυρίζω κὴ ἀπερνῶ νά σὲ ψαγγορωτήσω.
— Μὴ με βρωῇς, λεβέντη μου, τὴν πίκρια τὴ δική μου
'Ποῦ 'μαθα 'ποῦ 'παντρεύτηκες κ' ἔχασα τὴ ζωὴ μου.
— Τεῶπα τρανταφυλλένια μου καὶ κρουσταλένια βρούσι
Δὲ σ' ἀπαρνηθῶμαι ἐγὼ ποτὲ, 'ποῦ θειδὲς νά μοῦ τ' ὀρίση.
Τεῶπα τρανταφυλλένια μου θὰ γένης περιβόλι,

Τζενταμινάκια καὶ μοσκαίς νὰ σὲ ζηλεύουν ὅλοι.
 Ὡς τὸν οὐρανὸ καὶ ἂν ἀναισθη; Ὡς τὰ σύγνεφά καὶ ἂν κάτσης
 Ἰίσιω τὸν ἥλιο καὶ ἂν κρουφτῇ; πάλαι ὀδική μου ἐγράφτης.
 Ἐχῆς τοῦ ἡλίου τῇ ὁμορφίᾳ, τοῦ φεγγαριοῦ τῇ ἀσπράδιαις
 Τοῦ μήλου τοῦ βενέτικου, τῇ ῥοδοκοκινάδαϊς.

4.

Η ΡΗΝΗ ΚΑΙ Ο ΞΕΝΟΣ

— Ποῦ ἦσουν, Ῥήνη, τὸ πουνρό; Ποῦ ἦσουν τὸ μεσημέρι;
 — Μάννα, νερὸ δὲν εἶχαμε κ' ἐπῆγα γιὰ νὰ φέρω.
 Πιάνει τ' ἀγνέφι τὸ νερὸ, καὶ τ' ἄστρι τὸ πηγάδι.
 Ἐκίτσα κ' ἐκλαυτα πικρὰ καὶ παραπονεμένα.
 — Φέρε μου ἀγνέφι τὸ νερὸ καὶ σὺ ἄστρι τὸ πηγάδι.—
 Φέρνει τ' ἀγνέφι τὸ νερὸ καὶ τ' ἄστρι τὸ πηγάδι.
 Γιομίζω τὸ σταμνάκι μου, θολὸ καὶ βουρλωμένο.
 Ὡς τὴν στράταν ὅπου ἐπῆγαίκα, ξενούτσικο ἀπανταίνω.
 Κουπιά νερὸ μου ὕψιψε, κ' ἐκεῖ κοῦπα δὲν εἶχα.
 Τὴν πλάτη μου ἐχαμύλωσα καὶ ἔδωκά του κ' ἐπῆ.
 Τὰ χεῖλιά του εἶχε Ὡς τὸ σταμνί, τὰ μᾶτια του Ὡς ἐμένα.
 — Πίνε το ξένη τὸ νερὸ κ' ἐμένα μὲν κυττάζης.
 Κὴ αὐτὰ τὰ μᾶτια ποῦ θωρεῖς ἔχουν καλὸς δραγάταις.
 Ἡ μάννα μου εἶναι ἀμπελουργός, καὶ ἀφέντης μου ὁ δραγάτης.
 Τ' ἀδέρφια μου εἶν' τὰ κλήματα κ' ἐγὼ εἶμαι τὸ σταφύλι.
 — Κλωτσῶ πατῶ τὰ κλήματα καὶ διώχνω τὸ δραγάτη,
 Σκοτώνω τὸν ἀμπελουργὸ καὶ τρώγω σὲ σταφύλι.

5.

Ο ΜΑΥΡΟΣ

— Ποιὰ ἦταν ποῦ ἐτραγοῦδουν ἐφῆς ἀργὰ Ὡς τὴ βίγλα

Κὴ ἀχούσανε ἡ ἀρογιαλιάς καὶ ἀκούαν τὰ καράβια.
 — Δὲν ἦταν ποῦ ἐτραγοῦδουνε χίρα καὶ παντρεμμένα
 Μον' ἦταν ποῦ ἐτραγοῦδουνε μιὰς ῥούσας θυγατέρα,
 Ποῦ ἦτανε δώδεκα χρονῶν καὶ ὁ ἥλιος δὲ τὴν εἶδε.
 Κ' ἡ μάννα τῆς τῆς ἔλεγε κ' ἡ μάννα τῆς τῇ λέει.
 — Φυλάζου, θυγατέρα μου, μαῦρος μὴ σὲ φιλήσῃ.
 — Μάννα μου, μαῦρος ἦτανε καὶ μαῦρο τὸν εἶλυν
 Μὰ εἶχε τὸ φίλημα γλυκὸ τὸ ἀγκάλας μυρωδάταις.
 Θὰ πάω νὰ ὕρῳ τὴ μάννα του νὰ τὴ ψυχνορῶ-ῆτω,
 Ὡς τὴν ἐτρώγε Ὡς τὸ γκάστρι τῆς, ποῦ ἐμύριζ' ἔτσι ὁ γυιὸς τῆς.
 — Μόσκο ἔτρωε τ' ἀποταχυὰ, μόσκο τὸ μεσημέρι
 Κ' ἴσια τὸ γέρεμα τῇ μερὸς ὅλο μονάτο μόσκο.

6.

Η ΜΑΪΣΣΑ

— Μὲ παντρέψαν οἱ γονοί μου, οἱ ἄνο μοι.
 Μοῦ ὄωσαν ῥωμηοπούλα, μάλιστα παιδί.
 Μαγεύει τὰ καράβια καὶ τὰ κάτεργα.
 Ἐμάγεψε κ' ἐμένα καὶ δὲν ἔρχομαι.
 Σοῦ στέλνω δαχτυλίδι ὅχι τὸ χέρι μου,
 Καὶ βάλ' το Ὡς τὸ δικό σου, Ὡς τ' ἄκριο δάχτυλο.
 Κὴ ἄμ' ἂν τὸ ἰδῇ καὶ λάμψη, χάρου κ' ἔρχομαι,
 Κὴ ἂ χαλκομελανιῶσῃ μὴ μ' ἀκαρτερῇς.

7.

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ.

Ἐφῆς ἀργὰ ἐψηχάλιζε καὶ ὁ Γιάννης ἐτραγοῦδα.
 Ευπνᾷ τ' ἀηδόνια εἰς τὴ φωνήαϊς, τ' ἄγρια πουλιά Ὡς τοῦ;
 ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

κάμπους.

Ευπνάζει καὶ τὸ δράκοντα, μὲ τὴ δρακόντισσά του.
 — Καλῶς τὸ Γιάνν' τὸ γιόμμα μου, τὸ Γιάνν' τὸ δειλινό μου,
 Κῆ ἂ μ' ἀπομείνῃ τίποτα νὰ ᾔν' τ' ἀποταχνό μου.
 — Ἄφες με, δράκο, μὴ μὲ φᾶς, τί πάω νὰ στεφανώσω
 Τὶ ἐμένα ἔχουν τραγουδιστὴ καὶ πρῶτο σοναδόρο.
 — 'Σάν ποιοὺ μ' ἀφήνεις ἐγγυητὴ, 'σάν ποιοὺ μ' ἀφήνεις πιέτζο;
 — Τὸν ἥλιο ἀφήνω ἐγγυητὴ καὶ τὸ φεγγάρι πιέτζο.—
 Κῆ ὁ Γιάννης ἐπαράργησε, καὶ ὁ δράκοντας πεινάει.
 Κ' ἐκεῖ ἀρχίνας κ' ἐτρώγε τοῦ ἡλίου τὴν ἀκτίδαις.
 Μὰ νὰ το τὸ συμπεθερεῖ καὶ ὅλοι οἱ συμπεθέροι.
 — Καλῶς τὸ Γιάνν' τὸ γιόμμα μου, τὸ Γιάνν' τὸ δειλινό μου,
 Κῆ ἂ μ' ἀπομείνῃ τίποτα, νὰ ᾔν' τ' ἀποταχνό μου.—
 Κάνεις δὲν ἀποκρίθηκε ν' ἀπὸ τοῦ συμπεθέρου,
 Παρὰ ἡ νύφη μοναχῇ, 'ποῦ ἐπώνει γιὰ τὸ Γιάννη.
 — Μαχαίρια νὰ ᾔν' τὸ γιόμμα σου, σπαθιά τὸ δειλινό σου.
 Κ' ἔνα μαχαίρι δίκικο νὰ ᾔν' τ' ἀποταχνό σου.
 — Τίνος παιδὶ μωρὴ 'σαι σὺ, ποῦ κουβεντιάσεις ἔτσι;
 — Ἡ μάννα μου εἶναι ἡ ἀστραπὴ καὶ ὁ ἀφέντης μου τὸ βόλι,
 Κ' ἐγὼ τ' ἀστραποπέλεκο 'ποῦ καίω τοῦ δράκόντους.
 — Τρέχα Γιαννὴ μου 'ς τὸ καλὸ καὶ 'ς τὴν καλὴ τὴν ὥρα,
 Τὶ ἔχω ἀδερφὸ μικρότερο, σκιάζομαι μὴ τὸ κάψω.

8.

Η ΜΠΑΡΜΠΟΥΛΟΜΕΝΗ.

Ἦθελα ν' ἀρχινῶ τὰ πάθη μου νὰ 'πῶ
 Γιὰ μία μπαρμπουλομένη, κοπέλα 'ποῦ ἀγαπῶ.
 'Ποῦ δύο ὥραις ἦταν ἄσπρη καὶ τρεῖς μελαχροινὴ,
 Τέσσερης μαυρομμάτα καὶ τὴν ἑξὶ γαλανή.
 Νάτηνε καὶ προσφέρνει καὶ μπαίνει 'ς τὸ χορὸ.
 Μὲ τί 'μμάτια ὁ καὶ μένος στέκω καὶ τὴ θεωρῶ.

Λέω νὰ τὴνε πάρω, 'πὸ μέσα ὅχ τὸ χορὸ,
 Σκιάζομαι καὶ φοβοῦμαι μὴν κάμω φονικό.
 Σκιάζομαι καὶ φοβοῦμαι μὴ μοῦ τὴν κάμουνε,
 'Σ τὰ πόδια καὶ μὲ πιάνουν καὶ μοῦ τὴν πάρουνε.
 'Σ τὸ Τζάντε θεὸ νὰ πάω νὰ μάθω τζελουδιά,
 Κ' ἐκεῖ ἡῦρα δύο κοπέλαις, κ' ἐκάνανε δουλειά.
 Ἡ μία ἔκανε σκαλτσούνια ἄσπρα μπαμπακερνά,
 Κ' ἡ ἄλλη παντρεμμένη, μαῦρα μεταξωτά.
 'Σ τὸν ἄδην θεὸ νὰ πάω τὸ Χάρο γιὰ νὰ 'βρῶ
 Νὰ τότε πιάνω φίλο καὶ ἀδερφεποῖτέ.
 Νὰ βγάλῃ νὰ μοῦ δώκῃ δύο σαῖτταις κοφτεραίς,
 Νὰ πάω νὰ σαῖττεύσω δύο βεργολυγεραίς.

9.

ΤΟ ΠΙΚΡΟ ΜΗΝΤΜΑ.

— Πουλάκια μὲ χρυσὰ φτερά, ὅλα συμμαζωχθῆτε
 Τρεχάτε 'ς τὴν ἀγάπη μου δύο λόγια νὰ τῆς 'πῆτε.
 'Πῆτε τῆς λόγια, 'πῆτε τῆς, κάψτε τε τὴν καρδιά της.
 'Πῆτε τῆς 'ποῦ ἐπαντρεύτηκα κοντὰ 'ς τὴ γειτονειά της.—
 Καὶ τὰ καὶ μένα τὰ πουλιά, τ' ἄξια τὰ 'μπιστεμμένα,
 Οὔτε σὲ πέτρα ἐκάτσανε, μῆτε 'ς ἐλθαὶς κλωνάρι.
 Μονὲ ἐπῆγαν κ' ἐκάτσαν 'ς τὴ νειὰν ὁποῦ ἀγαπάει.
 'Σ τὰ χέρια της τὰ ἐπιασε καὶ τὰ ψαχνωρωτάει.
 — Πουλιά μου μὴ σὰς ἐπεμψε ὁ νεῖδος ποῦ μ' ἀγαπάει;
 — Κόρη μου, ὁ νεῖδος ποῦ σ' ἀγαπάει πλέο δὲ σ' ὠνομάζει.
 Τὶ ἡῦρηκε ἀλλοῦ καὶ ἀγάπησε αἰταίρι ποῦ τοῦ 'μοιάζει.—
 Κ' ἐκεῖνη 'σάν καὶ τ' ἄκουσε πιάνει τὸ κούτελό της,
 Καὶ λέει Τρισυπόστατε, νὰ 'ρθῇ 'ς τὸ λογισμό της.
 Καὶ λέει — Τρισυπόστατε, συμμαζώξτε τὸ νοῦ μου,
 καὶ τὸ λογιμὸ νὰ γράψω τ' αἰταιριοῦ μου.—

Ἀπὸ τ' ἀπάθη τὸ πολὺ, καὶ ὅχ τὸ πολὺ τ' ἀπάθη
Ἦ πένυ ἀπὸ τὸ χέρι τῆς ἐσπάραζες κ' ἐχάθη.

10.

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ.

Μίαν αὐγὴν ταχὺ ταχὺ, μέσ' ἔς τὸ πικραθυράκι;
Μία κόρη ν' ἐνιθύντανε μὲ τὸ ποκαμισάκι
Παλληκαράκι ἀπέρασε, τῆς εἶπε — Γειά σου, γειά σου. —
Κ' ἐκείνη τ' ἀποκρίθηκε — Δὲν πᾶς εἰς τὴ δουλειά σου;
Μὴ βάλλω τ' ἀδελφάκιζ μου καὶ σφάξουν τὴν καρδιά σου;
— Τόσο κακὰ εἶν' τ' ἀδελφικὰ σου 'ποῦ θὲ νὰ μὲ σκοτώσουν;
Γιὰ 'να φιλή ποῦ σοῦ ζητῶ, θάνατο θὰ μοῦ δώσουν;
— Κακὰ δὲν εἶν' τ' ἀδελφικὰ μου μόν' εἶναι παλληκαρία,
Γιὰ τὴν τιμὴ τῆς ἀδελφῆς, παλεύουν 'σὰ λειοντάρι.
Σύρε τὸ ὕλιγώτερο ἀπάνου εἰς τὸ χωρίο,
Κὴ ἂν εὔρης καὶ τ' ἀδελφικὰ μου κουβέντιαστα τὰ δύο.
Κ' εὔρες τα καὶ κουβέντιαστα καὶ ἀνάφερε τὸ γάμο.
Νὰ ζήσετε, ἀδελφάκιζ μου, κουινιάδου νὰ σὰς κάμω.
— Κὴ ἂν ἴσως καὶ δὲ μὲ δεχτοῦν κουινιάδου νὰ μὲ κάμουν;
Ποῖος ξέρει καὶ τί τύραγον βούλονται νὰ μοῦ κάμουν;
— Κὴ ἂν ἴσως καὶ σὲ δεχτοῦν κουινιάδου νὰ σὲ κάμουν,
Καὶ 'σάν 'ποῦ λὲς καὶ τύραγον βούλονται νὰ σοῦ κάμουν;
Σύρε τὸ ὕλιγώτερο καὶ γύρισε ν' ὀπίσω,
Νὰ σοῦ τὸ δώκω τὸ φιλή νὰ σὲ περηγορήσω.

11.

Η ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΑΠἈ.

Ὅλαις ἡ χώρας χαίρονται, καὶ ὅλαις βροῦν παιγνίδια,
Τ' ἀδάση κ' ἡ μονοδασιά, στέκει ὅλο πικραμμένη,
Καὶ μία χώρα τήνε ῥωταί κ' ἡ ἄλλη χώρα τὴν λέει.

— Γιατί ἀδάση δὲ χαίρεται, γιὰ δὲ βροῦν παιγνίδια;
— Μὰ πῶς μοῦ λένε νὰ χαρῶ, παιγνίδια νὰ βαρῆσω,
'Ποῦ ἐμένω μὲ σεδιάρνε τῇ γῆς καὶ τοῦ πελάγου; —
Λέκω ὁ λόγος ἔστεκε κ' ἡ ὁμιλία 'κρατηώτουν,
Πέφτουν ἡ μπόμπαις 'σὰ βροχή, κανόνια 'σὰ χαλάζι.
Κὴ αὐτὸ τὸ λιανοντούφεκο 'σάν ἄμμος τῇ θαλάσσης.
Πρώτη κουριά 'ποῦ ἐδώκανε, ἐπήρνε τὴν Κρήτη,
Ἐπῆραν τοῦ ΠρωτοπαπἈ τὴν πρώτη θυγατέρα.
Πέντε πασάδες τὴν κρατοῦν κ' ἔξι τὴν κουμπανιάρουν,
Καὶ δεκοχτὼ Γιαννίτσαροι τοῦ βασιλεῶς τὴν παίρνουν.
— Ἐδέξου, ἀφέντη βασιλεῖα, τῇ Κρήτης τὸ κανίσκι. —
Μαντάτα πᾶνε κ' ἔρχονται εἰς τοῦ παπἈ τὴν πόρτα.
— Κάμε κουράγγιο δέσποτα, κάμε καρδιά παπἈ μου,
'Πῆρνε Τοῦρκοι Ἀγαρηνοὶ τὴν κόρη τῇ Μαρία. —
Μὰ τὸ 'μαθε ὁ πρωτοπαπἈς πολὺ τοῦ 'κακοφάνη.
Μὲ μιᾶς πουλεῖ τὰ ρεῦχα του, πουλεῖ καὶ τ' ἔλογά του,
Πουλεῖ παλάτια δίπατα μ' αὐλαὶς μαρμαρωμέναις.
Τρία μουλάρια ἐφόρτωσεν ἀσῆμι καὶ λογάρι.
Περιγιαλοῦ ἐκταίβηκε καὶ νόημα τοῦ κάνει.
— Καράβια ἐβγάτε 'δῶ τῇ γῆς, κάτεργα 'δῶ ἔς τὴν ἔκρη.
Χίλια δίνω νὰ τὴν ἰδῶ, χίλια νὰ τῇ 'μιλήσω,
Χιλιάδαις δεκατέσσερ'ς νὰ τήνε χαιρετήσω.
— Εἰδὲ γιὰ δέκα ἡ κόρη εἶναι, εἰδὲ γιὰ δύο χιλιάδαις
Εἶναι τ' ἀγοῦρου φίλημα, γιὰ τοῦ παπἈ τὸ ἀγκάλαις. —
Τὰ στᾶτά δάκρυα ἐγίδμισε, τῇ σκάλαις μυρολόγια.
— Σύρε πατέρα σπῖτι σου, σύρε ἔς τὰ περίαιλά σου,
Κὴ ἂν ἔχης ἄσπρα χάρου τα, φλωριά καὶ γόδερέ τα.
— Μισέυεις θυγατέρα μου, καὶ δὲ μοῦ παραγγέλνεις;
— Τί νὰ σοῦ 'πῶ, πατέρα μου, τί νὰ σοῦ παραγγείλω;
Χαιρέτα μου τὴ μάνα μου, τῇ δυό μιν το' ἀδερφάδαις,
Καὶ τῇ τῇ μικρότερῃ μὴ μοῦ τὴν χαιρετήσης.

Γιατί με καταράστηκε τῇ τρεῖς γιορταῖς τοῦ χρόνου.
 Ἡ μιά 'ταν τοῦ Βαγγελισμοῦ, κ' ἡ ἄλλη τοῦ Βαγιῶν.
 Κ' ἡ ἄλλη ἦτανε Λημπρά με τὸ Χριστὸς Ἀνάστη.
 Τοῦρκος νὰ με ἀρραβωνιάσῃ, Τοῦρκος νὰ με φιλήσῃ
 Τοῦρκος νὰ με στεφανώσῃ, Τοῦρκος νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ.
 Μ' ἀλήθεια Τοῦρκος ἦτανε καὶ Τοῦρκο τὸν ἐλέγαν
 Κ' ἐγὼ χρυσὰ πεύκια πατῶ, χρυσὰ σκάνια καθίζω,
 Κ' ἓνα ν ἀργυρομάντιλο τὰ μάτια μου σφογγίζω.

12.

Η ΑΓΑΠΗΤΙΚΙΑ.

— Σήμερα Τρίτη ἐτρίτωσε, σήμερα τριάντὰ 'μέρακι,
 Σήμερα τὸ τριανταήμερο τὸν ἀγαπάω δὲν εἶδα.
 Ἐφές τὸν εἶδα 'ς τὸ χορὸ, σήμερα 'ς τὸ τραπέζι,
 Καὶ με τὸ 'μάτι μου 'καμε καὶ με τὸ δεστεμέλι
 Καὶ με τὸ κορφομάντιλο, κόρη ἔλα 'ς τὸ πηγάδι.—
 Κ' ἡ κόρη, γυιέ μου, ἐξάργησε καὶ ὁ νεῖος ἀποκοιμήθη.
 Κ' ὁ νεῖος ἀποκοιμήθηκε 'ς τοῦ πηγადιοῦ τ' ἀχέλι.
 Ἔστεκε διαλογίζονταν πῶς νὰ τονε ξυπνήσῃ.
 — Ἄν τὸν εἰπῶ σπαθὶ λαμπρὸ, σπαθὶ εἶναι καὶ σκουριάνει.
 Νὰ τὸν εἰπῶ βέργα χρυσῇ, βέργα καὶ βεργοκλίνει.
 Ἄν τὸν εἰπῶ κληματαγιὸν τὸ κλήμα κόμπου, ἔχει.
 Ἄν τὸν εἰπῶ ἄστρο τ' οὐρανοῦ ἄστρο καὶ βασιλεύει.
 Ἄς τὸν εἰπῶ 'σάν ἤξερχ, 'σάν ἤμουν μαθημένη.
 Ἄστα ἀκριβὲς τῇ μάννας σου, καὶ μοναχὲ δικέ μου.
 Ἄστα νὰ πάρῃς τὸ φιλὶ μπρὶν βρέξει μπρὶ χιονίσει.
 Πρὶν καταβῇς ὁ Δούναβις, πρὶ σείρουν τὰ ποτάμια
 Νὰ πάρῃς τοῦ Μάϊ τῇ δροσιᾷ, ε' Ἀπρίλι τὰ λουλούδια.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

pp.
10

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΥΡΙΟΥ**